

SANDOVAL

Bo Derek al mig del Mercat de la Boqueria.

¡Ara va de Bo!

Però de **Bo Derek**, que està com un tro, o com un pa, que això de triar entre els aliments i les explosions està a l'hora del dia. La bonica noia que fa cinema ha tomat a Barcelona. Ja coneixia la ciutat, i gairebé tot el país, perquè va ser a un dels festivals del cinema de Sant Sebastià i va passejar per Madrid i no diguem de les seves escapades per Andalusia acompanyada pel seu marit, **John Derek**, que és el descobridor i el *geni* que la llançà al triomf quan la va posar com la noia 10 a la pel·lícula *La mujer perfecta* que dirigí Blake Edwards.

En realitat, la Bo era la ter-

cera prova que feia John. La primera va ser la **Linda Evans**, la segona **Ursula Andres** i la tercera, Bo, que en realitat es diu Mary Cathleen Collins. Les dues primeres, un cop van ser famoses, van deixar plantat i es van dedicar a les seves coses, o sigui, a fer el cinema sense cap mena de tutoria. Potser perquè ja eren una mica granadetes, i veien que tot allò se'ls podia escapar de les mans en qualsevol moment, i no era qüestió d'estar tota la vida pendent del marit. Evans, aviat va descobrir que la televisió era el pa del seu futur. Ursula va descobrir Eivissa i els homes espanyols. I

això li va agradar a Ursula, que aviat va fer molt de cinema a Europa i es van casar amb un noi molt més jove que ella, després d'haver-ne tastat uns quants.

Amb la Bo, en John ho va tenir més fàcil. D'entrada, perquè era molt més jove i inexperta. Només havia fet un parell de pel·lícules sense gaire èxit. Aleshores va aparèixer John, li va fer posar una mica més de pit, li va fer fer uns pòmuls de pometa dolça, li va retocar els llavis, i ja està, el nou producte es va posar en marxa. Sens dubte, el film d'Edwards, li va servir de molt, ja que gràcies a ell, la Bo va ser coneguda i

reconeguda a mig món i part de l'altre.

Després, la història ja la sabem. Que si es va fer productora de les seves pel·lícules, que si van fer el boig arreu del món, i tota la resta. I, només li faltava, a la Bo, venir a Barcelona per fer de padrina del primer sorteig de la Loto Super 10, la loteria de la Generalitat de Catalunya. En quatre dies, els germans **Gené**, que són la Núria i en Josep Maria, que són d'allò més expert quant a relacions públiques, la van contractar. La Núria vaprofitar que era a Boston, amb un assumpte de futbol americà, i va trucar a **Kerry Collins**, que és la ger-

mana de Bo i que li fa de mànager. I ella, al dia següent li va donar la contesta, després de pactar un preu que no se sabrà mai, però que tothom suposa molt important. Perquè fer un viatge tan llarg (va venir des de Los Angeles), per sortir una estona a la tele catalana, si no és per un grapat de calés, no val gaire la pena. I aquí la teníem. Bonica, agradable, simpàtica com poques de les estrelles que han passat per Barcelona amb qualsevol pretext.

La Bo va ser puntual i espavilada, va fer tot el que s'havia estipulat al contracte i més coses que li van venir de gust, com per exemple anar a menjar paella a Can Majó, un dels millors restaurants de la Barceloneta. La Bo, que sempre vesteix d'esport, es va posar de vint-i-un botó

dona és Bo? "La dona deu". Doncs som-hi ja està tot fet, van fer el sorteig i després tots a sopar. Tots, inclòs jo mateix, però no en Puyal, que la va plantar per la seva promesa de debò. Van pensar que més valia promesa en mà

que Bo volant al bell mig de tants pardals.

La festa va ser maca. Hi havia **Pere Brosa**, que és el director d'EAJA, o sigui, l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, que és un home trempat, que parla anglès i

El president Pujol amb la noia 10.

La Bo i en Puyal al sorteig de la Loto Super 10.

per fer el programa extraordinari del primer sorteig de la Loto Super 10. Al seu costat, **Joaquim Maria Puyal** anava d'esmòquing i estava d'allò més escaient. Ella deia els números en anglès, ell li repetia en català i ella els tornava a dir en català. Molt bonic. Abans d'això, i per fer caliu, en Puyal li deia allò de ¿quants dits hi ha a les mans? i ella deia "deu". ¿Quants són els manaments de la Llei de Déu? I ella deia "deu". Octubre és el mes, i ella, tornem, "deu". A la fi, ¿quin tipus de

Núria Gené, Bo, Pere Brosa, María José Yáñez.

que des del primer moment va pensar que la idea de la Bo era la millor. Va ser un sopar distret i molt ben servit per en Majó, que és tot un senyor. Després, tots a dormir, perquè la Bo matina i volia conèixer una mica més de Barcelona. Al matí següent va voler conèixer el Barri Gòtic i la Catedral i fins i tot la van portar al Mercat de la Boqueria, on es va fer la foto que acompanyem. Després, va anar per les Rambles, on una florista li va donar una rosa, després d'haver-la pagat (es veu que era una florista ben catalana), mentre que al cap d'una estona, un altre florista va regalar tant a ella com a l'amiga que l'acompanyava, la **Carol Kelly**, una noia molt agradable, una rosa, detall que va repetir amb totes les dones, fotògrafs i periodistes. Una mica més tard, la van dur al Palau de la Generalitat, on va poder saludar el president Pujol, que li va agradar molt (a ell).

Després, més visites al Museu Picasso, i va voler trobar un mantó de Manila. Com no el trobava, va trucar a la **Natí Abascal**, de qui és molt amiga i aquesta no li va poder aconseguir una bona adreça. Per tant, després de tant de passeig, van anar cap a l'hotel, i a la suite del Princesa Sofia van fer una copeta i va sopar un xic. Al matí següent, a les sis, la Bo i la seva amiga, la Carol, s'aixecaren perquè el vol sortia a les sis cap a Frankfurt i des d'allí anaven directament a Los Angeles. Com es va portar la mar de bé, li vaig regalar un rellotge de la col·lecció, és l'última moda a Barcelona. Es diu Pupt i funciona amb un ressort que fa que es dispari amb les hores soltes. I més solta que la Bo, ningú. Paraula d'honor.

Josep Sandoval